

La nau felliniana

Amb Fellini, o et deixes dur pel seu vaixell a través del seu personal món prenyat de records, sensacions, deliris imaginatius i excessos extravagants, o te n'abaixes en el primer moll a la vista, i deixes que la

Guillem RAUSA

de la I Guerra Mundial, per escampar les cendres d'una famosa cantant d'òpera. En aquest creuer, no massa turístic, es donen cita diversos personatges que componen una insòlita galeria que inclou cantants, periodistes, prínceps austro-hongaresos i un ri-

com la nau que va, s'afona en l'oceà del passat. Aquesta decadència es troba present en un fum de detalls. Des de l'ocàs de la diva que acaba en cendres, fins a l'enrareda atmosfera que impregna l'ambient i que es reflecteix magistralment en l'escena del concert dels gots de la cuina i en la dels cantants d'òpera entonant fragments diversos, davant els extasiats obrers de les calderes.

Al final, Fellini contraposa dues escenes signifi-

nau felliniana prossegueix el seu rumb pels tempestuosos mars de l'imaginari cinematogràfic. Jo vaig pujar-hi i encara en conserve el tiquet, no massa groguenc, per cert.

E la nave va continua aquest viatge fellinià, per a mostrar-nos que encara és possible deixar lliure la imaginació al cinema i es pot jugar amb l'espectador. El film relata el fantasmagòric viatge d'un vaixell noliejat, poc abans

noceront. Aquest conjunt humà representa el món de l'òpera. El director italià hi oposa el grup de serbis que, fugint de la costa, es refugien en la nau. Enfront de l'egocèntric ventall de personatges operístics, el grup de serbis ofereix la calidesa popular del folklore, que acaba per atraure els italians.

Fellini dirigeix una irònica mirada, no exempta de nostàlgia, sobre el món de les grans òperes, que,

D'una banda, la del mitòman que prefereix afonar-se amb la nau, mentre contempla una pel·lícula de la cantant d'òpera. De l'altra, el rinoceront, que sobreviu junt amb el periodista narrador després del naufragi. Aquesta ironia final antitètica reforça el moment en el qual es desvetla tot l'entrellat ficcional: Fellini ens ensenya que només hem assistit a una representació enjogassada.

El Ramon Lull per a Miquel Ferrà

Una novel·la de Miquel Ferrà, inspirada en la vida de l'aviador Ramon Franco, guanyà el passat dia 22 d'abril el premi de narrativa Ramon Lull, que convoca a Barcelona l'editorial Planeta. Amb dos milions i mig de pessetes, es tracta d'un dels guardons millor dotats de la literatura catalana.

Ferrà, un mallorquí de Sóller, fou finalista del premi Sant Jordi amb el llibre *No passaran!* El títol de l'obra guanyadora del Ramon Lull és *El misteri del cant Z-506*. Hi quedà finalista l'obra *La paradoxa*, de la qual és autor Sebastià Serrano.

Col·lectiu de Cançó Catalana

Promogut per Josep Porter, Miquel Pujadó i Xevi Planas, ha estat creat a Barcelona el Col·lectiu de Cançó Catalana. La finalitat del grup, a més de la recopilació de materials diversos relacionats amb la música, és la promoció de la cançó catalana entre el poble i als mitjans de comunicació. A partir d'ara, el seu objectiu més immediat és la captació de socis i col·laboradors.

Pantaix, seleccionat

Entre els grups valencians pre-seleccionats per al Festival de «pop-roc» de Benidorm hi ha Pantaix. Aquest grup, amb un primer elapè editat recentment, canta en català i dona a les seues lletres un contingut distint, innovador i reivindicatiu.